

kunnet. Det var derfor ogsaa den Betragtning, som gjorde sig gjældende i Fjor. Det var Grunden til, at vi i Fjor lode den midlertidige Finantslov, der ogsaa da blev foreslagt, efter at den provisoriske var forkastet, rolig gaa videre til 2den Behandling og ikke reiste Spørgsmaalet, fordi Oppositionen her i Thinget i Fjor ikke ansaa det for rigtigt, forstandigt og forvarligt under de givne Forhold at afbryde Forhandlingerne. Det viste sig, at Regjeringen, da den ikke fik Forhandlingerne afbrudt den Gang, gjorde det noget senere, nemlig paa Finantslovbetydningen, og det staar jo selvfølgelig ogsaa den høie Regjering frit for i Aar, men hvis den vil det, siger jeg, saa er det bedst, at det sker, for at det kan blive konstatet igjen, at det er fra Regjeringens, fra Høires Side, at Afbrydelsen af Forhandlingerne bestandig udgaar; men fra dette Things Side er det ligesaa vigtigt, at det bliver klart, at dette Thing vil saglig Forhandling. Derfor er det, jeg foreslaar, at vi, ligesom i Fjor, lade denne midlertidige Lov gaa rolig til anden Behandling. Spørgsmaalet om, hvorvidt den saa senere skal tages op, maa afhænge af de senere Forhandlinger her i Thinget, om der skulde vise sig en saadan Umulighed for en Forstaelse, at der ikke er nogen Grund til at fortsætte Forhandlingerne. Det kan jo tænkes, saa kan der være et ganske anderledes righoldigt Materiale eller Stof til at begrunde en Oplosning paa end nu. I dette Dieblit vil en Forkastelse af denne midlertidige Lov ikke være Andet end Fremtvængelse af Oplosning, det vil sige Afbrydelse af Thingets Arbejde paa et Tidspunkt, som vil være skjæbnepangert for Arbejdet, altsaa ikke foreneligt med Forhandlingspolitiken. Fra deres Standpunkt, som ikke ville det, men som kun ville standse Alt, indrømmer jeg, der kan være Grund til at forkaste denne Lov, fordi det vil være Maalet for dem at arbejde i samme Retning som det intransigente Høre i det Hele, nemlig den Retning, der gaar ud paa altid at spille Thingets Tid, for at der ikke skal komme Noget ud af dets Arbejde inden 1ste April, men det maa jeg overlade til ærede Modstandere. Fra vor Side kommer der ingen Hjælp dertil. Hvis de ville spille Thingets Tid ogsaa i Aar maa de sørge for det paa en anden Maade. Vi agte ikke at tjene dem deri nu. Saadan er Thingets Stilling med Hensyn til denne Lov. Den provisoriske Lov betragte vi selvfølgelig som ikke eksisterende, og en Gjentagelse af Forkastelsen vilde være en Underkjendelse af hele Thingets Grundlovs-

opfattelse og derfor utilstødelig under de givne Forhold. Den foreliggende midlertidige Lov ansæ vi det for urigtigt i dette Dieblit at nægte, dels fordi det er stridende mod Thingets gjentagne Erklæringer og Politik ikke at ville det, og dels fordi det faktisk ikke vilde have nogen som helst anden Betydning hverken for Provisoriet eller for Arbejdet her, end at gjøre Arbejdet umuligt, og det er ikke vor Hensigt. Dette er, tror jeg, en tilstrækkelig klar Begrundelse af, at jeg foreslaar paa Partiets Vegne, at vi lade denne Sag, ganske som i Fjor, hvor Forholdene jo vare ganske de samme, gaa til anden Behandling, og jeg agter derefter at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg.

Berg: Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i det private Initiativs Berettigelse, og min Anskuelse om den Ting har ikke kunnet forandres ved den Høiesteretsdom, Regjeringen fik den 15de Oktober for det Modsatte. Forsaavidt altsaa Provisoriet behøver nogen juridisk Forkastelse, er det ubestrideligt besørget een Gang for alle ved Folkethingets Votum forleden Dag. Derom nærer jeg ikke Tvivl fra et juridisk Standpunkt. At Regjeringen, støttet af Høiesteretsflertallets Mening, har stillet sig anderledes, vide vi; men jeg vilde beklage, hvis Folkethinget lod sig afficere deraf til at fravige sin Retsopfattelse i denne Sag. Hvad imidlertid saadanne provisoriske Finantslove angaar, er en Forkastelse af dem jo af en anden Betskaffenhed end en Forkastelse af foreløbige Love, der ere grundlovs-mæssig udstedte. At ogsaa der det private Initiativ er fuldstændig retsghldigt, maa jo Folkethinget fastholde efter sin Opfattelse. Men der bliver der en virkelig forandret Retsstilling med Hensyn til det Indhold, som Loven har, idet der er skabt ved en grundlovs-mæssig udstedt foreløbig Lov en ny Ret, saa længe den foreløbige Lov gjælder, og den nye Ret ophører altsaa ved Forkastelsen ogsaa ad privat Initiativs Vej. Men saaledes forholder det sig jo ikke, naar der er Tale om Finantsprovisoriet. Thi Finantsprovisoriet er jo udstedt med Paaberaabelse af § 25, men grundlovsstridig. Det er et Altskytke, som vel paaberaaber sig Grundloven, men ikke har med Grundloven at gjøre, vel kalder sig Lov, men ikke er en Lov efter vor Grundlov. Retsstillingen er derfor aldeles den samme, for man forkastede og efter at man har forkastet den. Fra 1. April 1885 til den Dag i Dag have vi jo levet aldeles udenfor Grundloven: Man har kastet 5, 6 Altskytke ind under Navn af Love om en foreløbig Indtægts- og Udgiftsbevilling under uretmæssig Paaberaabelse af § 25.